Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація "Svoboda" 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302 Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036 УНСоюз (201) 451-2200

РІК XCI. Ч. 129. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 10-го ЛИПНЯ 1984 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, JULY 10, 1984. No. 129. VOL. XCI.

ВІДБУДЕТЬСЯ СЬОМА АСАМБЛЕЯ УММАН

Монтреаль-Вашінгтон, Д. К. — Цьогорічна Сьома Асамблея Української Могилянсько - Мазепинської Академії Наук відбудеться в п'ятницю, 13-го липня, о 7-ій годині вечора в приміщенні Інституту Святого Володимира в Торонто спільно з Конференцією Міжнародної Академії Гуманістичних і Суспільствознавчих Наук Канади.

Її відкриє вступним і привітальним словом Президент обох заслужених наукових установ академік Ярослав Рудницький.

В організаційній частині за встановленою вже традицією відбудеться відзначення діячів науки й культури та інсталяція наукових співробітників.

У спільній наукочій частині заплановано доповіді учених і дослідників — членів обох установ, зокрема Людвіка Кос-Робцевіча - Зубковського про найновіші досліди в Польоніці й Владзімєжа Бончковського про Прометеївський рух.

Тому, що цьогорічна Асамблея відбуватиметься напередодні дев'ятої Сесії Української Національної Ради, окрему увагу буде присвячено визначенню й обговоренню тих ділянок загально-українського життя, в яких можлива й побажана співпраця між Державним Центром Української Народної Республіки в Екзилі й Світовим Конгресом Вільних Українців. Цій темі, що буде насвітлена в панелі під назвою „Державний Центр УНР і СКВУ", відведено час у другій половині наукової частини. Керуватиме Панелем академік Ярослав Рудницький, а на дискутантів запрошено: д-ра Володимира Трембіцького з Ню Йорку, інж. А. Кішку з Канади й д-ра Теодозія Онуферка з Філядельфії.

До участи в Асамблеї і науковій конференції організатори запрошують всіх зацікавлених громадян, зокрема академічну молодь Великого Торонто.

Відбулися вишкільні пластові табори

Гантер, Н. Й. (О.К.). — Тут у горах Кетскілл відбулися впродовж двох тижнів, від 23-го червня до 7-го липня ц.р., вишкільні табори для інструкторів пластових юнацьких таборів „Лісова Школа" і „Школа Булавних".

„Лісова Школа", яка відзначувала в тому році своє двадцятиріччя, мала 19 учасників і 4 члени проводу та її очолювали пл. сен. Петро Солодь і пл. сен. Руслан Расяк. Відмічення ювілею того вишколу було у формі святочної ватри в суботу, 30-го червня, на якій були присутні із вищого пластового проводу пл. сен. Юрій Данилів — Головний Булавний УПЮ, пл. сен. Дора Горбачевська — Головна Булавна УПЮ, пл. сен. Евстахія Гойдиш — голова КПС в ЗСА, пл. сен. Ігор Сохан — голова КПР в ЗСА, пл. сен. Христина Навроцька — голова Виховного сектора КПС, пл. сен. Ніна Самокіш — голова таборової комісії в ЗСА, пл. сен. Христина Ковч — крайова комендантка пластунок в ЗСА, пл. сен. Юрій Тарасюк — крайовий комендант пластунів в ЗСА. Гостями на ватрі були також учасниці „Школи Булавних", що відбувалася рівночасно.

В неділю, 1-го липня Службу Божу в Українській католицькій церкві в Гантері відслужив її парох о. Євген Гарабач, а відповідну глибоку змістом проповідь до пластунів виголосив пластовий капелян УКЦ о. крил. Богдан Смик.

В середу, 4-го липня, в День Незалежности Америки, на гостинній посілості Т. і І. Куликів, де таборували пластунки „Школи Булавних" в числі 19, під проводом ст. пл. Христі Маців і ст. пл. Тані Ковалюк, відбувся традиційний вже для того вишкільного табору вечір Івана Купала з виведенням хороводів, топленням Марени і пусканням віночків на річці. На вечорі та ватрі, яка була завершенням купальських звичаїв, були присутні численні українські літні мешканці Гантеру та довкілля, а співучасниками ватри були члени „Лісової Школи".

Обидва вишкільні табори „Школа Булавних" і „Лісова Школа" закінчилися успішно в суботу, 7-го липня ц.р., а її абсольвенти, що приїхали сюди з усіх кінців ЗСА, Канади та навіть Німеччини і Бельгії, роз'їхалися, щоб набути досвідом допомогти у веденні юнацьких пластових таборів, які саме розпочинаються.

В ПІВНІЧНІЙ ЧАСТИНІ стейту Ню Джерзі вже від п'яти днів триває страйк збирачів сміття і через те є загроза для здоров'я мешканців, бо сміття зібралося вже у великій кількості на вулицях міст і на дорогах.

Розкрили ролю психотерапії в Третьому Райху

Ню Йорк. — Вперше від часу Другої світової війни німецькі психотерапісти публічно розглядають долю своєї професії в часах нацистської Німеччини. Виявляється, що цю професію, яку, з уваги на Фройда та його співробітників, переважно жидів, називали під гітлерівським режимом „жидівською", було в той час зовсім знищено. Натомість, завдяки порожнечі, яка утворилася, німецька психіятрія розвивалася і вирощувала нові сили в інституті, яким керував кузен маршала летунства Германа Герінга.

В німецькому журналі „Психе" появився тепер ряд статтей, які є вимками із книжки, що буде випущена на початку 1985 року, пера історика Джофрея Какса п. з. „Психотерапія в Третьому Райху". Автор подає в ній нові та цікаві дані про часи гітлерівського режиму, з яких вперше німці довідуються, що ця ділянка не була зовсім знищена Гітлером, але далі розвивалася саме в психоаналітичному інституті, що його провадив д-р Матіяс Гайнріх Герінг, психіятр з малого містечка, який був послідовником Альфреда Адлера, одного із учнів Фройда, що мав опісля свою власну школу терапії. З історичних дослідів Дж. Какса читачі довідуються, що саме цей директор психоаналітичного інституту, д-р М. Герінг, завдяки своєму кузенові допоміг Фройдові втекти з Австрії, після того, як нацисти її окупували. В 1936 році д-р М. Герінг заснував Німецький інститут для психології та психотерапії в Берліні і в ньому згуртував усіх психоаналітиків, які залишилися після того, як виїхали жиди. В інституті навчали та вишколювали нові молоді сили, вживаючи всі відомі теорії, включно з фройдівською. В інституті лікували під час війни багато пацієнтів, серед яких були жертви війни, як також багато військовиків, з генералами включно. Сам д-р М. Герінг мав рангу медичного офіцера в летунстві. Інститут діставав урядову допомогу та розвивався добре, маючи в 1941 році 240 професійних сил та п'ять відділів у різних містах Німеччини. До інституту належав та був одним із найбільше впливових членів д-р Г. Шульц-Генке, який був учнем Фройда, але залишив його в 1920 році.

Вимки з книжки Дж. Какса, передруковані тепер в німецькому журналі, викликали широкий відгук та дискусію у німецькому середовищі про ролю німецьких психотерапістів та їхню коляборацію з нацистським режимом. Жива реакція яку ця справа здобула тим важливіша, що в наступному році має вперше від часів Гітлера відбутися на терені Західньої Німеччини Міжнародний конгрес психоаналітиків, які досі не хотіли влаштовувати конгресів на тому терені.

Проф. І. Шевченко повернувся з наукової поїздки в Европу

Кембрідж, Ма. (ФКУ). — Професор Ігор Шевченко, співдиректор Українського Наукового Інституту Гарвардського Університету, повернувся із одномісячної поїздки до Европи. Всі кошти подорожі покрив департамент клясичних наук цього університету.

Проф. Шевченко відвідав Оксфорд, Лондон, Рим, Ватикан, Прагу Мюнхен і Гамбург.

У програмі дослідів центральним завданням було переглянути певне число грецьких рукописів в більшості тих міст. Наукові знахідки, що їх цей визначний візантолог зумів використати, допомагають звести разом докази, що розкинені по бібліотеках Европи, як теж доповняють його попередні висновки новими матеріялами.

Ось, два приклади: проф. Шевченко відкрив, що найвчасніший (дев'яте століття) збережений манускрипт візантійського літописця Теофана, що його зберігають у коледжі Крайст Черч в Оксфорді, був виготовлений тією ж рукою, що манускрипт цього літописця, що зберігається у Ватикані. Тож І. Шевченко виявив, що існувала серійна продукція праць того літописця в часі коло 50 років по його смерті.

У Ватикані проф. Шевченко впевнився, що найвчасніший і найкращий рукопис „Математичної синтакси" Птоломея (друге століття) праці в ділянці астрономії, яка була базою для наукової астрономії аж до Коперника, був власністю Никифора Григори і ним анотований. Никифор Григор був одним із двох людей, які відновили студії астрономії у Візантії чотирнадцятого століття. Тож загадковість з приводу високого рівня їхнього знання астрономії була частинно вияснена.

У Лондоні проф. Шевченко переглянув архіви Орвелла та знайшов там свою кореспонденцію з Орвеллом відносно українського перекладу „Колгосп тварин", і всупного слова Орвелла до того перекладу. Ця кореспонденція мабуть буде частиною виставки „Орвелл і Східня Европа", що відбудеться в Лондоні протягом цього літа.

У Празі наш учений був гостем Чехо-Словацької Академії Наук впродовж шести днів. Це були перші його відвідини того міста після 39 років. Проф. І. Шевченко прочитав лекцію в чеській мові на тему культурного ренесансу за часів династії Палеологів. Лекція була під патронатом секції Академії для грецьких, римських і латинських студій. На лекції було присутніх понад 100 осіб. В ній розглянено культурні течії пізньої Візантії. Дискусія була особливо пожвавлена. При цій нагоді проф. Шевченко зустрів декількох членів давньої української еміграції в Празі, в тому своїх товаришів із студій.

Під час побуту в Чехо-Словаччині він відвідав низку місцевостей у південній Чехії і Моравії в тому Табор, Чеський Крумлов і Перахатіце, як музей в Брні і Мікульчіце, славну Кирило-Методіївську місцевість в Моравії, що процвітала між VII і X століттями.

Европа також бореться з нелеґальними еміґрантами

Берлін. — Країни Західньої Европи, скорочуючи бюджети на соціяльні програми, включно з бюджетом на велфер і побоюючись злочинства, яке дуже відсотково збільшилось, почали ближче придивлятися до проблеми нелеґальної еміграції, яка хвилями напливає не тільки із східньоевропейських країн, але також з Греції, Бенглядеш, через Лондон, та інших країн. Західня Німеччина, наприклад, навіть закрила свої консуляти у Східній Німеччині, а тим, які залишилися заборонила приймати до своїх приміщень втікачів, які потім переїжджали на Захід і отримували там право на сталий побут.

Цікаво при тому відмітити, що західній Берлін став центром, свого роду прибіжищем нелегальних емігрантів з країн Близького Сходу і так званого Третього світу, не кажучи вже про великі хвилі еміґрантів з комуністичних країн, зокрема сателітів Москви. Багато втікачів з комуністичних країн користаються з можливости втечі при приземленні совєтських літаків Аерофлот і польських „ЛОТ", які користаються західньоберлінським летовищем, зокрема міжнародни, летовищем Шиненфельд.

Очевидно, нелеґальні еміґранти користуються німецькими державними соціяльними програмами довший час, зокрема велфером. Подібно, як у З'єднаних Стейтах Америки, офіційні урядові чинники вже загубили рахунок нелеґальних еміґрантів і властиво не знають скільки їх переходить кожного дня до Західньої Німеччини й інших західньоевропейських країн.

Крім Великобританії, яка має більшу можливість контролі над еміґрантами, інші країни Европи, не зважаючи на існуючий закон поліційного зголошування, не знають правдивого числа чужинців, які перебувають в їхніх країнах.

Щойно тепер, коли Західня Европа опинилася в економічній кризі, тамошні уряди почали більш серйозно поборювати нелеґальну хлвилю еміґрантів, але покищо без великих успіхів.

Відкрили великі магнетичні поля в осередку Молочного Шляху

Ню Мексіко. — Тут, вживаючи 27 рухомі антени і компютори, американські астрономи відкрили тепер, що в самому осередку т. зв. Молочного Шляху існують величезні магнетичні поля. При допомозі незвичайно точних інструментів астрономи ствердили, що існує довкола Молочного Шляху лук довгий на 130 світляних років, який складається із численних паралельних ниточок.

Д-р Марк Морріс, професор університету в Лос Анджелес, який брав участь у дослідах в Ню Мексіко інформує, що цей величезний лук не нагадує ніяку іншу астрономічну структуру, яку досі знали. Форма, в якій побудований цей лук, вказує на те, що він творить ся із частинок, які охоплені величезними магнетичними полями і це вказує на існування там свого роду „галяктичного динамо". Астрономи, що брали участь у тому відкритті думають, що може за ядром Молочного Шляху існує збір зірок, що дорівнює своєю силою мільйонам сонць, але їх не можна побачити через хмари пилу.

Так як співучасники експерименту вважають, Молочний Шлях має немов авреолю, яку творять десятки паралельних ниточок і які вказують на велику активність магнетичних піль. Все це, однак, здогади, оперті на підставі записів рухомих антен і компюторів, але їх звичайними зоровими апаратами побачити не можна. Усі 27 антен можна порушати на спеціяльних раменах 12 миль довгих, а ширина їх може бути вживана у двох розмірах. Це дає разом можливість реєструвати з великою точністю це, що діється у просторі.

Нові відкриття фінансувала Державна Наукова Фундація і вони будуть мати велике значення для зрозуміння нуклеарних подій в Молочному Шляху.

Катедра українознавчих студій закупила колекцію рідкісних українських книг

Професор Павло Р. Магочий і президент Фундації Катедри Українознавчих Студій при Торонтонському університеті Ігор Бардин, оглядають в Ню Йорку колекцію українських рідкісних книг із спадщини бл п. Павла Фекули.

Торонто, Канада. — Катедра Українознавчих Студій при Торонтонському університеті закупила недавно цінну колекцію 21 старинних книг видрукованих на території України. Найстарша книга появилася з датою 1614 року, а „найновіша" датується 1794 роком.

Цю колекцію закуплено із спадщини покійного Павла М. Фекули з Ню Йорку, який на протязі двадцятого століття призбирав найбільшу приватну колекцію слов'янських книг на північно-американському континенті, вартості кілька мільйонів долярів. Торонтонський закуп був здійснений завдяки старанням Фундації Катедри Українознавчих Студій, яка одержала на цю ціль декілька пожертв від українців Канади.

Більшість цих книг були виготовлені в друкарнях культурних осередків Львова, Києва та Почаєва. Це переважно біблійні тексти, літургії та молитовники, які віддзеркалюють головні зацікавлення української культури 17-го та 18-го століть.

Відмічуючи декаду святкування Тисячоліття Християнства Руси-України, ці книги становлять частину Колекції Тисячоліття, яка буде приміщена в Бібліотеці рідкісних книг ім. Томаса Фішера при Торонтонському університеті. Готують ся пропам'ятні книжкові знаки проєкту Ліди Палій, якими буде позначена кожна книга цієї колекції. В жовтні цього року відбудеться святочне вручення колекції при участі всіх жертводавців та представників університету.

В АМЕРИЦІ

ЗАПИТНИК „НЮ ЙОРК ТАЙМС" на тему кандидата на заступника президента з демократичного табору показує, що Ґері Гарт має перевагу над Джералдін А. Ферраро, яку тепер уважають за можливу кандидатку, на заступницю В. Мондейла.

ДЖЕССІ ДЖЕКСОН в останній своїй виборчій промові у Південній Каролайні обороняє свої поїздки до Куби і Південної Америки, хоча президент Роналд Реґен уважає, що це була передвиборча пропаганда на те, щоб відвернути увагу від мовчанки Джексона на тему закордонної політики.

АМЕРИКАНСЬКІ ЖІНКИ із табору демократів ведуть тепер широку акцію, щоб якнайбільше жінок реєструвалося для голосування у виборах. Вони уважають, що голоси жінок, які в минулому були байдужі до політичних проблем, можуть тепер зробити різницю у числі голосів на демократичного кандидата.

БІБЛІОТЕКА ІМ. ДЖАНА Ф. КЕННЕДІ в Бостоні опублікувала тепер тайні магнітофонні стрічки з розмов президента з-перед 21 років. Із тих стрічок можна довідатися, що Дж. Ф.Кеннеді пробував вплинути на мейорів міст і членів Палати Репрезентантів з південних стейтів, щоб впровадили інтеграцію та оборону людських прав у відношенні до муринів. Між цими стрічками є драматичні розмови президента ЗСА із д-р Мартіном Лютером Кінгом, який остерігав президента про небезпеку заворушень поміж білими й муринами

УРЯД ПРЕЗИДЕНТА Р. РЕҐЕНА покликав до Нуклеарної комісії колишнього заступника адмірала морської піхоти Лендо В. Цеха, без переслухання його сенатською комісією. Л. Цех був командиром першого нуклеарного підводного американського судна. Він прийшов на місце Віктора Ґілінского, який в останньому часі був дуже критичним до політики Уряду у відношенні до нуклеарної зброї та її виробу.

83 РИБАЦЬКІ ЧОВНИ, що належать до Унифікаційної церкви Муна вже вдруге стоять у конфлікті з американськими властями. Вони тепер у затоці в Норфолк, Вірджінії і місцеві власті не дозволяють їм виплисти через незаплачені податки. Представники церкви Муна твердять, що човни не є комерційні, а призначені для релігійних цілей, але це не переконує місцевий податковий уряд.

ПОСТІЙНІ ЗАПІЗНЕННЯ у відлеті та прилеті літаків на летовища Ню Йорку є тепер під розглядом окремої комісії. Вважають, що ці запізнення є тому що кількість контролерів повітряного руху [illegible] подолати своєї праці.

ВЛАДИКА ЛОСТЕН ВЗЯВ УЧАСТЬ У З'ЇЗДІ ЦУКА

Учасники З'їзду ЦУКА з Владикою Василем Лостеном.

Елленвілл, Н. Й. (ЦУКА) — В днях 15, 16 і 17-го червня ц.р., відбувся тут на Оселі СУМА в Елленвіллі, Н. Й. — З'їзд Українських Кооператорів Америки, в якому взяло участь 69 представників наших кредитівок, що є об'єднані в Централі Українських Кооператив Америки (ЦУУКА).

Як відомо, український кооперативний рух розвинувся був дуже буйно на західних землях України, напередодні Другої світової війни, і саме наші ідейні й досвідчені кооператори із рідних земель, що опинилися в ЗСА після Другої світової війни, зуміли перещіпити наш кооперативний рух на землю нового поселення, використовуючи американські закони й нові умовини життя.

Саме гуртові наших ідейних і досвідчених кооператорів із наших рідних земель завдячуємо зорганізування і урухомлення наших перших кредитових кооператив на американській землі. Першою із них була Українська Федеральна Кредитова Кооператива „Самопоміч" в Ню Йорку, що була зорганізована в травні 1951 року. В короткому часі були зорганізовані кредитівки в Чикаго, Філядельфії, Дітройті, Рочестері, Джерзі Ситі, й інших місцях. Зараз нараховуємо 31 наших кредитівок в Америці.

Це зорганізування наших кредитівок було одним із найбільше творчих проявів нашої спільноти в ЗСА. Багато із наших кредитівок розрослося вже до того степеня, що стали направду поважними фінансовими установами. Вони здобули собі ім'я престижевих установ, а в урядових колах їх зараховують до найбільш стабільних кредитових кооператив в Америці. У програмі цього з'їзду були не тільки загальні збори ЦУКА, але також ряд конференцій із відповідними доповідями й дискусіями на найбільш актуальні теми.

У суботу вечором відбулася спільна вечеря-бенкет у прекрасній залі дому СУМА на тій же Оселі, на яку загостив Владика Василь Лостен, єпископ Стемфордської епархії, і при тій нагоді виголосив до присутніх представників кредитівок і гостей своє слово, підкреслюючи незвичайно важливу ролю, що її відограють наші кредитівки в житті української спільноти.

Важливе є те, що справою розбудови наших кредитівок та включення в їх ряди якнайбільше наших людей, зацікавлена наша Церква й наші Владики.

В неділю, себто в останній день нарад, Владика В. Лостен відслужив у каплиці на оселі СУМА Службу Божу й виголосив відповідну проповідь для учасників З'їзду й гостей.

У СВІТІ

ПРЕЗИДЕНТ АРҐЕНТИНИ Рауль Альфонсін звільнив несподівано головнокомандуючого армією і трьох генералів. Припускають, що сталося це тому, що у військових колах шириться незадоволення з приводу розправ проти військовиків, які раніше порушували людські права та арештовували і тортурували своїх політичних противників. Звільнення провідних людей в аргентинській армії вказує на те, що теперішній уряд старається навести порядок і справедливість у державі.

АМЕРИКАНСЬКИЙ АМБАСАДОР в Болівії, Едвін Корр відограв ключеву ролю у недавній спробі перевороту членів армії та захопленні діючого президента Болівії. Він в часі тих подій телефонував до всіх військовиків та політичних провідників і перестерігав їх, що ЗСА будуть противитися кожній спробі зміни існуючого уряду.

ІРАНСЬКІ ЛІТАКИ заатакували японський танкер, як відплату за те, що в дні 24-го червня ц.р., іракські літаки кинули бомби в затоці біля острова Карі і при тому знищили швайцарський танкер та вбили всім людей. Іранський уряд заповів, що буде в такий спосіб реагувати на кожну атаку іракських військ.

ВІЙСЬКА ЛИВАНУ почали знімати т.зв. „зелену лінію" яка досі ділила Бейрут на дві частини. Ця акція має на цілі вкінці таки об'єднати це місто, що так сильно потерпіло в часі громадянської війни. Від коли уряд Ливану під проводом прем'єр-міністра Рашіда Карамі взяв у руки упорядкування Бейруту, тепер наступили найспокійніші дні, від дев'яти років, коли розпочалася громадянська війна.

РАКЕТИ ТИПУ „Екзоцет", що їх виробляють у Франції і які Франція продала для Іраку, виявляються не такими добрими, як видавалося у війні на Фальклядських островах. Західні знавці військових справ завважують, що Іран виробив спосіб протиоборони проти цих стрілен, яким ракети, що є керовані при допомозі радару не трапляють до наміченої цілі. Французькі знавці уважають, однак, що ракети „Екзоцет" є добрі лише іракські військові експерти не вміють їх належно вживати та вистрілювати.

АҐА ХАН, ПРОВІДНИК 20 мільйонів мусулманів на Середньому Сході, заложив тепер своє власне пресове агентство з осідком у Люксембургу під назвою „Новинки компасс". Агентство очолив колишній редактор агентства Юнайтед Пресс. Аґа Хан пояснює, що зробив це тому, щоб давати світові більш вірні інформації про події у третьому світі, які звичайно західні агентства не покривають задовільно.

В ЛОНДОНІ, СХОПИЛИ міністра Нігерії, який стоїть в опозиції до військового уряду, що існує в Нігерії від півроку. Як повідомляють телевізійні лондонські станції, його знайшли опісля живим у великій скрині з-написом „дипломатичний багаж" на летовищі для торговельних пакунків. В організмі захопленого знайдено наркотики.

УРЯД ҐВІЯНИ ПРОГОЛОСИВ, що саме заключив торговельну умову з Північною Кореєю, Китаєм та Болгарією на 250 мільйонів долярів. В цей спосіб Ґвіяна, що була раніше англійською колонією, одержить допомогу в технічних засобах, рільничих приладдях та в [illegible] договор[illegible] заявила себе прихильною до комуністичного бльоку держав.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00 UNA members: $7.50 — 6 months, $15.00 — 1 year. Change of address - $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda".
Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303
Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, допучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

ДЖ. Джексон у конфлікті з інтересами ЗСА

Президент Реґен публічно на днях заявив, що поїздка Джессі Джексона до Куби і його переговори з диктатором Фіделем Кастро, за американським правом, може становити нелеґальний акт і зламання існуючих американських законів. Він також перестеріг Джексона перед поїздкою до Москви в цілі звільнення проф. Андрея Сахарова.

Як відомо, в 1963 році американський Уряд заборонив американським громадянам відвідувати Кубу після відомої ракетної кризи. В 1977 році президент Картер зніс цю заборону, на що уряд Кастра відповів введенням п'ятирічного пляну для розвитку туризму в Кубі, будуванням касин ґри і 22-ох нових готелів — все це, щоб притягнути американський доляр. В цьому самому році Конґрес ухвалив новий закон, який обмежував право президента накладати ембарґо під час миру на будь-яку країну.

У 1982 році Адміністрація президента Реґена анулювала рішення Картера, щоб тим робом не дозволити Кастрові нагромаджувати твердої валюти для фінансування прокомуністичних революцій на Західній півкулі і тим чином допомагати „соціялістично-комуністичним" революціям в Центральній і Південній Америці. Одначе федеральний відклик рішив, що обмежування подорожувань — незаконне, що й спровадило цю справу до Найвищого Суду Америки.

І щойно тепер Найвищий Суд, голосами п'ять до чотири встановив, що Уряд має право накласти ембарґо на такі подорожі, які в оцінці Уряду приносять шкоду Америці і її народові. Американські туристи, які несвідомо чи свідомо витрачають американські доляри — цим робом, допомагають кубинському диктаторові Кастрові поширювати збройні революції і терроризм в країнах, які не хочуть таких революцій, знаючи, що їх плянує і матеріяльно допомагає в тих підривних акціях Москва.

Таке рішення, звичайно, у дуже великій мірі, пригнобило американських псевдолібералів, але й в тому самому часі воно віддзеркалює традиційну повагу суду до екзекутивної і законодатної галузей Уряду в справах закордонної політики. Це рішення також до певного ступеня є підтримкою для американської політики відносно Куби за останніх 21 років.

Щобільше, це історичне рішення Найвищого Суду зміцнює владу американського президента у закордонній політиці своїм ствердженням права Президента для обмежування американських громадян до відвідування країн, які є ворожими до Америки і її життєвих інтересів.

Пастор Джессі Джексон створив дуже небезпечний прецидент, відвідуючи Кубу і атакуючи власну батьківщину, яка якраз дала йому змогу стати одним з кандидатів на найвищий Уряд Америки.

Михайло Кучер

„НОВІ ЛІВІ" У ЗАХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ

Шість тижнів після проголошення военного стану в Польщі, Франція підписала з Москвою умову про доставу совєтського газу. Пояснення було таке: „До польської драми не можна додавати французьку, тобто брак газу".

Ось фрагменти автентичної заяви французького уряду з 22-го січня 1982 року: „Французько-совєтська умова про купівлю совєтського газу — це не значить достосування французької політики до совєтської. Ця умова — це ще один натиск впливу Москви... Франція доти не приєднається до економічних санкцій, поки в Польщі не дійде до масивної інтервенції СССР... Тільки тоді Франція припинить газову умову, як і решту умов з СССР". Зрештою драматичні події заставили забути справу сибірського газу як і саму Польщу. Над Европою зависла доволі зловіща тінь Західньої Німеччини.

Що є остаточною метою Західньої Німеччини — союз з Америкою, членство в НАТО, чи, може, об'єднання двох Німеччин? Тому очі німців з несміливою надією звертаються на Схід. Західня Німеччина - найбільший торговельний партнер Сходу — шістнадцять мільярдів долярів річно. На Схід працює сімсот великих німецьких підприємств і 400, 000 робітників; сибірський газ дасть німецьким сталеварам біля десяти мільярдів марок заробітку. Одначе Західня Німеччина — це тільки частина німецького народу. На сході живе вісімнадцять мільйонів німців; це закладники Москви.

Речником і фортецею німецької ліберальної думки є тижневик „Ді Цайт". Західня Німеччина — дуже активна у світовій політиці, вона відмовляється від економічних санкцій у відношенні до СССР як недіючого чинника. Але це тільки слова. Схід дуже залежний від західнього імпорту. 1980 року західній імпорт до СССР складав 35 відсотків. Совєтське хліборобство продукує 180-200 мільйонів тонн збіжжя і одночасно ввозить біля 40 мільйонів тонн. Щоб платити за імпорт Москва у великій кількості продає золото. 1981 року Москва продала 200 тонн золота з копалень, де працюють в'язні, в тому й українці. А 40 відсотків совєтських технічних приладів походить з імпорту.

В Західній Німеччині зматеріялізувалися „нові ліві". Вони дуже радикальні, не погоджуються на парляментарну демократію як „буржуазну". Нові ліві мають іншу візію суспільного життя і політики, як її має парляментарна демократія. „Буржуазна" демократія поважає реальну людину, нові ліві клопочуться абстрактною людиною, до якої не мають жадних зобов'язань практичного характеру. Тому нові ліві відкидають конкретну реальну людину. Вона погана, бо зформована буржуазним суспільним устроєм. Як наслідок, з'являється погорда до звичайної людини, вона — міщанин, буржуй, філістер. Спасіння для такої людини тільки в колективі. Нові ліві дають інші вартості культурі і свободі. Нормальна демократія дає можливість вибору між добром і злом. Нові ліві заперечують вибір. Повну рівність можна осягнути тільки при допомозі абсолютної контролі держави. Інакше кажучи, рівність може існувати тільки в неволі. Тому всі раби... вільні. Вони не мають вибору.

Нові ліві тужать за репресивною східньою системою і захоплюються терористами. Ніхто з них не жалує жертви терору. Характерна для них ненависть і погорда до ЗСА, як бастіону капіталізму. Загроза з боку СССР — це американська пропаганда і провокація. У всіх нещастях світу нові ліві обвинувачують ЗСА. На думку нових лівих, — совєтська окупація Афганістану — явище позитивне. Окупація — ще один крок до миру і поступу. Якби до Афганістану не ввійшли совєтські війська, там опинились би американці. І самостійний Афганістан перестав би існувати.

Юрій Р. Рибак

ВИКРИВАЧ НЕПРАВДИ

Якщо б усі люди були чесними, тоді, здається, не треба було б примінювати викривача неправди, що його в ЗСА популярно називають „Lie Detector". При допомозі поліграфу, вишколені люди потраплять відкрити правду, яку особа затаїла. Спершу тести поліграфу вживали при досліджуванні кримінальних справ та у деяких працях, що вимагають задержання таємниці. Нині цю техніку, яка, мовляв, може об'єктивно запевнити чи людина говорить правду, вживають в індустрії та на державних роботах, де важливо, щоб вістки не поширювалися далі. А як подає статистика, понад 25 відсотків американських корпорацій при допомозі поліграфу перевірює новоприйнятих або досліджує невияснені проступки.

Може і не здаємо собі справи з цього, що дрібний крадіж працівників коштує американський бизнес більйони долярів річно. Внутрішній крадіж буває головною причиною банкрутства 60 відсотків малих підприємств. Для прикладу подамо незначний дрібний крадіж, що відбувається постійно в одній з найбільших американських корпорацій. Відомим стало, що найбільше олівців і паперу до писання зуживають працівники на початку вересня, саме тоді коли...діти йдуть до школи...

Саме ж примінення поліграфу не є без „але". Тут маємо прихильників і противників. Є такі, що твердять, що він помагає невинним. Є такі, що мають докази — виграні судові процеси — що він часто може і пошкодити а навіть знищити добре ім'я чесного працівника... В тому і причина, чому поліграф у судових процесах ще не здобув позиції об'єктивного, доказового матеріялу. Головним закидом проти поліграфу є той, що він може теж помилятись. Екзамінатор — сам людина — не завжди мусить правильно інтерпретувати записку, як теж на записку можуть впливати похибки під час тесту. Що сама процедура поліграфу не є стовідсотковим віддзеркаленням дійсности, найкраще свідчать думки членів „American Polygraph Association" (APA), які вважають, що 10 відсотків вислідів не відповідають правді. Іншими словами, не можна суцільно прийняти, що неправду відкриється.

Цей брак повного довір'я має значення, коли шукається за винуватими. Звичайно, при шуканні перевірюють велике число осіб. Скажім, що серед одної тисячі перевірених є 50 підозрілих, які заперечують закиди. Коли ж взяти під увагу, що поліграф працює з точністю 90 відсотків, тоді лише 45 винуватих відкриють, а п'ять залишаться невинними. Як подає професор Лайккін — Міннесотський університет — у деяких тестах майже половина записів виявила неправильну інтерпретацію!

Незалежно від цього, які є обставини, поліграф чи пак викривач неправди не відкриває неправди як такої, а лише записує тиск крови, потіння і спосіб віддиху. Людина, яку перевірюють, звичайно, сидить на кріслі біля інструменту величини валізки. Кілька „дротів" — щось так як при кардіограмі — сполучують її з поліграфом, а чуйні пера записують реакцію на графічному папері.

Уміжчасі екзамінатор ставить різні запити.

У теорії фальшиві відповіді викликують емоційні напруження, які є причиною зміни у фізіологічних функціях. У практиці, одначе, не всі реагують у той сам спосіб і особа може протидіяти інакше, як „написано в книжці". Нервові, або чутливі особи можуть спонукати неправильність запису. Це теж відноситься до осіб, які мають певні фізичні недомагання. Цікаве, що особи високого, морального стандарту, а головно з перечуленою совістю, коли лише почують обвинувачення — Починається в них приспішеним ударом серця.

І так як невинний стає жертвою без ніякої вини, так і винний, застосовуючи деякі трюки може вийти з тесту янголом.

Ніхто не знає коли і чому, але може так статись, що прийдеться стати віч у віч із викривачем неправди. Можна заощадити багато турбот, коли людина зверне увагу на деякі речі, а саме:

У ЗСА, у 18-ох стейтах обмежують або забороняють вживання примусового тесту. Добре пояснити працедавцеві, що поліграф не є непомильним і, що може існувати інша метода для перевірення справи. Коли ж остаточно немає іншого виходу і треба перейти тест, від цього бо залежить праця, слід повідомити про фізичний стан або вживання ліків, які впливають на вислід. Добре є теж познайомитися із питаннями перед тестом і заквестіонувати ті, що на вашу думку, — підозрілі. Ліпше не підписувати ніяких формулярів перед тестом, а точно запізнатись із змістом. У випадках правних наслідків найкраще засягнути поради в адвоката. Якщо хтось вважає, що тест роблено неправильно, зажадати — другий на іншому поліграфі. А коли таки — не дай Бог — звільнять з праці, тоді можна добиватися правди у суді.

У загальному, сила поліграфу існує у психологічному наставленні винної людини. Вона вважає, що ціла процедура є так досконала, що нічого не можна затаїти. Але машина є машиною і бездушно записує не думки чи те, що говорить совість, а фізіологічні реакції, що у висліді можуть бути суперечні з правдою. На це мусить уважати невинна особа.

В БАГАТЬОХ ЧАСТИНАХ ЗСА, включаючи горішній середній захід, побережжя Атлантику і Арізонську пустелю, протягом місяця липня буде тепліше, ніж нормально, — згідно з Крайовою Службою погоди. Деякі терени середнього заходу і південного заходу Америки можуть чекати менше опадів, ніж нормально тут випадає.

З УСІХ СОРОКА ПРЕЗИДЕНТІВ Америки лише Кальвін Куліж, 30-ий Президент, народився на сам День Незалежности, 4-го липня. Йому тепер було б 112 років. Хоч цей Президент дістав кличку „Мовчазного Каля" (Каль, скорочено від Кальвін), але він залишив по собі багато ще й досі популярних і актуальних афоризмів, частину яких подає „Ю.С.Нюз енд Ворлд Ріпорт" з 9-го липня. Серед найцікавіших є такі вислови: „Ніколи не можна переціннити того добра, що його чоловіки завдячують любові й допомозі добрих жінок". „Не сподівайся підбудувати (характеру) слабих, шляхом стягання наниз сильних"; і понад то важливий оцей його вираз: „Комунізм мусить зазнати поразки, бо те, до чого він змагає, є проти людської природи".

„Хай Бог благословить вашу працю"

(Слово Владики Василя Лостена на З'їзді Кредитівок у Еленвіллі 16-го червня 1984)

Найперше хочу вас усіх привітати та подякувати за запрошення взяти участь у вашому зібранні, як і за нагоду до вас змогти промовити. Виглядало б, що мені, як єпископові, немає великого діла до фінансових чи банкових справ, отже до справ, в яких ви панове є експертами. Та все таки Церква, яка дбає передусім про духові справи, про спасення людських душ, як інституція, що працює серед людей і для людей, не може бути байдужа, я сказав би мусить мати певне відношення і до матеріяльних справ, до добробуту своїх вірних, отже і такі справи як фінанси мусять входити в обсяг її заінтересувань. З тієї точки погляду — я, як єпископ, заінтересований матеріяльними справами і такими інституціями, як банки, фінанси чи в нашому випадку — кредитівки.

Про що тут йдеться мені й взагалі нашій Церкві? А йдеться тут про те, щоб тяжко запрацьовані гроші нашими вірними, вони вміли належно використати для себе особисто, для свого добра, для своєї громади, Церкви і народу. І тут ми маємо якраз цей ідейний підхід (разом з матеріяльним) — в основуванні, розбудові та вмілому використовуванні тих фондів, що їх нагромаджується у наших фінансових інституціях.

Того роду підхід — не новий. Ви панове знаєте і маєте напевно особистий досвід ще з рідного краю. Вам відомо, що ще Слуга Божий Андрей Шептицький на початку цього століття, 1910 року заініціював і заснував разом з іншими нашими Владиками у Львові Земельний Банк, який давав позички нашим селянам на різні господарські потреби, щоб тим способом рятувати наших селян від господарської руїни. Отже тут Церква старалась прийти з допомогою своїм вірним. Багато наших священиків допомагало закладати кооперативи, кредитівки та українські банки й дуже часто були у проводі тих фінансових інституцій, щоб допомагати своїм людям.

Таку ж саму важливу ролю мають і наші фінансові інституції тут в Америці. Завдяки організації Кредитівок — ми нині диспонуємо вже гарним капіталом. Однак тим станом ми не повинні вдоволятись, бо ще багато є наших людей, які могли б і повинні стати членами наших кредитівок і тим самим збільшити наші фінансові ресурси.

Наші люди мусять зрозуміти, що з членства в своїх кредитівках є многогранна користь. Здепоновані гроші в кредитівках дають ті самі дивіденди, або і більші, як в інших банках. А наші кредитівки зі своїх приходів дають фінансову допомогу нашим інституціям; як школам, музеям, науковим чи освітнім товариствам, організаціям молоді та спомагають харитативні інституції. Не свої фінансові інституції того роду доброчинних діл в користь нашої спільноти, нам не зроблять.

Тому треба докласти старань, щоб число членів кредитівок постійно зростало та по змозі охопило ввесь наш загал. До того вже треба приучувати нашу молодь, яка повинна знати, які користі і завдання має своя сильна фінансова база.

Ми, як спільнота стоїмо у вільному світі перед великим завданням. Ми зближаємось до відзначування тисячоліття християнізації України-Русі. З тим будуть пов'язані і поважні видатки. І провід наших кредитівок повинен взяти це вже тепер під увагу, що на цю ціль треба буде відрядити певну суму. Тепер ми в стадії беатифікаційного процесу Великого і Святого Українця, Слуги Божого Митрополита Кир Андрея Шептицького.

Слуга Божий Кир Андрей був великим соборником і його любляче серце обіймало цілий український народ без огляду на його віроісповідну приналежність. Коли на Східній Україні безбожний комунізм нищив наш нарід страшним голодом, то слуга Божий Андрей разом з іншими єпископами Галицької митрополії, видав знане Послання: „Гонителів оскаржуємо перед судом Всевишнього". Митрополит робив всі можливі заходи, щоб облегшити долю голодуючих.

А в 1938 році, коли поляки на Холмщині і Підляшші нищили православні церкви, Митрополит видав Послання, яким запротестував проти варварського нищення Божих храмів. Заходи Слуги Божого в Римі і вслід за тим протест Ватикану перед польським урядом, припинив ту божевільну акцію. Тому ми всі можемо сказати, що Слуга Божий Митрополит є спільним нашим Святцем. І ми всі без огляду на віроісповідання повинні причинитись до його беатифікації. Тому я пропоную, щоб наші кредитівки вже тепер створили окремий беатифікаційний фонд Слуги Божого Кир Андрея.

Ця справа вимагає великих коштів, бо публікація Творів і Послань Слуги Божого та інші видатки пов'язані з канонічним процесом будуть поважними, але вони є конечні. Наші пожертви на цю ціль, будуть сплатою нашого боргу нашому Святцеві і Добродієві за його любов і діла для нашого збірного життя і то не тільки в рідному краю, але також для нашої еміграції.

Під гаслом „Народ собі", треба організувати всі наші сили, духові, культурні і не менш важливі фінансові для всебічного розвою нашої спільноти тут на терені Америки, а дай Боже, щоб скоро прийшов слушний час, щоб ми могли прийти з допомогою нашому гнобленому народові в Україні.

Кінчаючи до вас моє слово шановні провідники наших Кредитівок, я хочу вам побажати дальших успіхів у цій важливій ділянці нашого збірного життя.

Боже вам помагай і благослови в праці для своєї рідної спільноти.

Юліян Кліш

ВОЛОДАР КРАЇНИ ДИВ

I.

Часописи принесли вістку, що ще 18-го листопада 1982 року відійшов у вічність Дмитро Котко; поховали його у Львові на Личаківському кладовищі. Тому, що він відіграв величезну ролю у розвої нашої хорової музики на західніх землях України, треба конечно пригадати ці його заслуги всім, що мали щастя його чути й довести до відома молодших, що прийшли після нього й донині виконують деякі хорові твори під його впливом.

Народився Дмитро Котко 17-го січня 1892 року у селі Балки, Мелітопольського району у хаті селянина-хлібороба й вже змалку попав під чари „величної рідної пісні". Доля присудила хлопчині стати вічним рабом своєї музи. Завдяки вродженому талантові, незламній волі та невтомній праці він став володарем душі своїх слухачів.

Вчився Котко в Ордонській місіонерській духовній семінарії на Кавказі в клясі диригентури. Опісля п'ять років керував учнівським хором під наглядом викладача музики О. Царевського. Вже тоді проявив небуденний талант та непересічні здібності й тому командування полку відрядило Котка до Москви для підвищення кваліфікацій на диригентські курси при музичних клясах сестер Гнесіних. Котко не задовольнився набутим теоретичним знанням, а як людина незвичайно спостережлива багато брав з життя, — вчився на живих прикладах.

Побуваючи в Москві, він відвідував концерти тогочасних передових хорів (Григорія Давидовського та Олександра Кошиця), засвоював собі добрі сторінки цих хорів і опісля прищеплював своїм хорам. Тому то у поведінці Котка й хору на сцені не було ні однієї фальшивої ноти, яка б привертала увагу слухача та не дозволяла йому спостерігати за цілістю. Таким способом Котко дозволяв уяві злітати на крилах пісні у країну див.

Котко підбирав голоси, які відповідали його вимогам, а як у своїх спогадах згадує колишній учасник хору Ф. Пацюркевич, Котко був людиною „великого вокального обдарування". Загальний, масово-хоровий звук був доведений до вершин досконалости, а фундаментом хору були баси, зокрема баси-октавісти. Котко у своїй „лябораторії" умів відтворити звук і силу удару великого натурального дзвону із його вібральністю закінчень і переливами менших дзвонів; виражені у „глісандо" у жіночому хорі, вони звучали, неначе перлини справжніх срібних дзвіночків. Мало цього, Котко умів відтворити відгомін далеких дзвонів і продемонструвати, як то легіт вітру грається з цим відгомоном, то забирає його з собою, то знову приносить так довго-довго, поки зовсім він рукою диригента не втишить тих музичних тонів. У залі запанувала абсолютна тиша і тільки по якійсь хвилині вдарив грім оплесків „наелектризованої" публіки, яка цій грі леготу із відгомоном дзвонів прислухувалася з затамованим віддихом.

Як подає, згадуваний вже Ф. Пацюркевич, Котко навчав хористів кожну пісню співати окремо і досягнувши чистого звучання, тільки тоді зводив цілий хор разом. Котко користувався „показом голосу", говорив, що у праці з хором без цього не можна обійтись. А вже Котко-пенсіонер тільки теоретично пояснював, якими відтінками тембру голосу треба відтворити зміст пісні. Він мав прекрасно розвинений музично-вокальний слух і дуже тонкий і чуткий слух взагалі. Хоч пенсіонери (в роках 1956-1962 Котко вів хор ветеранів праці, а тоді, — по 1975 році — хор сліпих) не чули голосу й співу Котка, та, одначе, визнали, що „душа у Котка співала й співала прекрасно".

У своїй творчій праці Котко стремів до якнайкращого відтворення та передання змісту пісні. Тому у підході до інтерпретації пісень він досліджував, якими стежинами йшли творці народних пісень та композитори оригінальних творів і старався йти тими звивчастими дорогами. Щоб чітко відтворити емоційну мову, Котко багато уваги присвячував фразуванню й дикції, себто слову. Але є пісні, у яких змальовані різні, контрастові картини, які Котко відтворював динамічними контрастами як і зміною темпа. У кожну, виконувану хорову пісню, Котко впроваджував завжди щось нове, притаманне для даної пісні, без чого, вже пізніше даної пісні не можна було собі уявити. Котко зумів передати звуками музики зміст пісень так, що навіть іноземна публіка по їхньому характері відчувала їх і розуміла. А ось, як про це писала польська газета „Нова Реформа" з 18-го квітня 1925 року.

„Концерти 'Українського Хору' під керівництвом Дмитра Котка зацікавлюють кожного відмінністю цієї музики, праслов'янські елементи якої під впливом сходу й півдня творили ці пісні, своєрідні ритмічно-мелодійні форми, в яких протягом віків висловлював смуток і радість козацької думи. Безперервна швидка зміна настроїв, темпів, крайність у ритмічному та динамічному контрастуванні, всі акценти, від дикої вибуховости, аж до повної меланхолії повільного, поступового завмирання голосів, знайшли в 'Українському Хорі' досконалих виконавців, бо вони щиро закохані в свою пісню і глибоко-глибоко відчувають її. Хор складається з традиційно гарних (винняткових) голосів, серед яких на перший плян вибиваються глибокі баси, що часто звучать, як органи. Металічні голоси баритонів також дають цілісно прекрасну, акордно-гармонійну основу, яка з акустичного боку дає слухачам велике задоволення. Хористи з незвичайною точністю вибирають і відспівують кожну найменшу нотку в кожному акорді, дисципліновано й з увагою, слідкуючи за рукою диригента та виразом його обличчя. Дмитро Котко без тіні помітного хвилювання, надзвичайно спокійно веде свій хор в інтерпретації повній темпераменту й захопленням духу рідної пісні".

Я особисто не пропустив ні одного концерту хору Котка, в Перемишлі в 1924-1939 роках. Багато пісень з репертуару цього хору були мені знайомі, бо походжу зі співучого роду, а від вересня 1921 року співав у гімназійному хорі. Крім цього у 1930 роках були випущені платівки зі записами пісень у виконанні цього хору й я мав змогу їх часто переслухувати й аналізувати.

„Котко приїхав! Котко!" — От така то довгождана вістка прилітала в бурсу і радісним гомоном неслася по всіх кутках. „Котко приїхав!" — раділи бурсаки й радісно готовилися до маршу на концерт. Одначе у декого радість швидко проминала, замінялася в смуток, бо не було звідки взяти 50 ґрошів, щоб заплатити стояче студентське місце. Та від чого зарадність. Декому пощастило позичити від товариша, або продати якусь граматику в книжковій крамниці, а як вже й такої ради не було, то якось „шварцувалися" після перерви. Ішли ми на концерт парами під опікою виховника. „Наддніпрянський" хор вже не вперше був у Перемишлі й всі знали, що концерт Котко починає точнісінько у визначену годину й в часі виконування програми пізніх „Іванів" на залю не впускали. До початку концерту бурсаки ще вспіли зазнайомитися з усіма подробицями програми, бо кожному хотілося знати, чи будуть виконувати його улюблені пісні.

У репертуарі хору було багато пісень в опрацюванні самого диригента. До речі збірники пісень в обробці Котка (декілька десятків були видані друком у 1931 році), і як було вже згадано, вийшли платівками з записами цих пісень. Деякі пісні повторювалися у програмах усіх концертів цього хору й вони стали дуже популярними. На концертах усі сидячі місця були заповнені, а всі переходи були вщерть забиті гімназистами та робітничою молоддю. А балькон? Просторий балькон, що підковою підгинав усі три стіни залі був заповнений дівчатами — „інститутками" (мешканками інтернату Т-ва Українського інституту для дівчат).

Точнісінько о визначеній годині відкривалася завіса й перед очима глядачів появлялася мальовнича картина хору. У центрі, на фоні вишиваних сорочок, голубих шараварів та червоних чобіт хористів, у вишневому з жовтими петлицями жупані, виднiла струнка постать диригента. Поява цієї картини — живої, одначе нерухомої — викликала рясні оплески, якими присутні вітали Котка і його хористів. Не ждучи, поки публіка вгомониться і пронизуючи її гострим поглядом, Котко, як звичайно вступав на диригентське місце. Схиляв злегка голову, дякуючи публіці за тепле привітання та повертався лицем до своїх хористів.

(Закінчення буде)

Маємо нового священика

Отець Богдан Й. Карась

Бруклин, Н. Й. (Роман С. Голіят) — Тут, у суботу, 16-го червня ц. ц., в українській католицькій церкві св. Духа при численній участі духовенства й мирян, відбулося рукоположення ієрея Богдана Й. Карася.

Славою і честю благодать Господа нашого уповила в той день не тільки Богдана й бруклинську громаду, але відгомін полинув в землі бережанську й підгаєцьку, та німі мури гордого Гіршберзького замку, ту ранню колиску, що виховала і дала нам на службу Богові й народові двох архиєреїв, понад двадцять священиків, декілька професорів університету, науковців та чільних громадських діячів.

Богдан Й. Карась, син Григорія і Анни з Осадців, народився 22-го січня 1925 року в маленькому селі Базниківка, яке розположене на кордоні бережанського й підгаєцького повітів. Після закінчення в 1944 році гімназії в Бережанах воєнна хуртовина вирвала його молодим юнаком з рідного краю. Після війни він віднайшов в 1945 році на Заході свою родину і став одним із повоєнних скитальців на терені Баварії.

За дозволом Апостольського Адміністратора Богдан почав студіювати теологію в Гіршбергу, а після перенесення Семінарії до Голляндії, він, за дозволом Архиєпископа Івана Бучка, продовжував теологічні студії в німецькій Семінарії в Бамбергу й правничі науки в Мюнхені.

Після приїзду в 1949 році з родиною і малолітньою сестрою Вірою до ЗСА, Богдан після відбуття навчання в Інституті Аеронавтики на Лонг Айленд, Н. Й., став інспектором в Рінаблік Авієшен, а відтак поступив на Висконсінський університет, де здобув відповідне знання, яке допомогло йому влаштуватися на працю в одній з більших реальностевих фірм Ню Йорку, де частинно він працює й до сьогодні.

Все це не давало йому задоволення в житті. Під впливом і спонукою дружини Стефанії, з якою він одружився в 1951 році, Богдан продовжував в 1972-1983 роках теологічні науки, переводячи свої вакації і вільний час на студіях.

Великим ударом для нього була смерть в 1975 році його матері, яка мала великий вплив на цей пропам'ятний день 16-го червня 1984. Мати, будучи 13-літньою дівчинкою, була на перших Св. Літургіях своїх братів, о. Михайла, який помер на Воркуті, і о. Аполінарія, що помер з дружиною і кількома членами родини в Казахстані. Ще свіжою в пам'яті була втрата найдорожчої матері, як по тяжкій недузі відійшла у вічність 8-го січня 1979 році його дружина, залишивши Богдана з дочкою Христею і сином Іваном.

Владика Василь Лостен, єпископ Стемфордський, уділив Богданові 25-го січня 1980 року дияконські свячення і приділив його до літургічного служіння в парафіях Савт Бруклину і Статен Айленду, а 1-го липня 1982 року назначив його економом парафії св. Миколая, де при співпраці й жертвенності наших мирян зібрано обильні жнива на будову нової церкви.

І прийшов для Богдана довгоочікуваний день 16-го червня 1984 року, день віддання празника покровителя церкви, де в церкві Св. Духа відчинено царські врата і перед Святою Трапезою станув Стемфордський Владика Василь, в асисті отців: митрата Е. Монастирського, декана Ю. Біньковського, капеляна Василя Джулі, крилошанина Л. Мудрого, д-ра О. Флоріді, Е. Шараневича, архм. Я. Іззо, та Юліяна Осадци, (сина св. п. о. Аполінарія, який прибув з дружиною Стефою на ієрейські свячення свого тіточного брата). Присутніми на свяченнях були також отці ігумен А. Гавкалюк, ЧСВВ, Х. Войтина, ЧСВВ, архипр. С. Пастухів, лицар св. Георгія д-р Степан Ярема з дружиною, батько Богдана, діти, сестри покійної дружини Анна й Ольга, численна родина, товариші зі шкільної лавки, приятелі, односельчани, парафіяни церкви Св. Духа і миряни зі сусідніх парафій.

Після „Ми херувиміє..." почалось свячення. Отець митрат Монастирський, як архидиякон, провів о. диякона Богдана перед Владику, представляючи його, й просив уділення ієрейських свячень. Молитвою Владики, обходом кругом Святої Трапези, зложенням присяги диякона, співом церковного хору під диригентурою маестра Лева Рейнаровича, звеличувано красу чудового обряду святої тайни Священства. Після ектенії над лежачим навхрест перед царськими вратами новим ієреєм, закінчився обряд вбирання Богдана. Владика подав епітрахіль, останній подарунок матері, називаючи його гідним, і понеслось Аксіос! Відтак — подібно інші частини священичого облачення, а вкінці — свята чаша і дискос, останній подарунок від покійної дружини. При престолі з Владикою збільшилося на одного число священиків.

Колишній катехит Богдана з бережанської гімназії, о. Еміліян Шараневич, у своїй проповіді привітав свого колишнього учня ієрея Богдана Й. Карася і усіх учасників рукоположення словами „Господи, як мило тут нам."

Після Св. Літургії відспівано многоліття, і першим до благословлення приступив Владика Василь, відтак усі священики, батько, діти, родина та всі учасники врочистости.

У спільній перекусці, якою гостив в церковній авдиторії о. декан Юрій Біньковський, яку приготовила п-і С. Кравчук з парафіянками церкви Св. Духа, взяли участь усі отці й миряни. Богдан подякував усім за милу несподіванку й їх присутність на його свяченнях, а відтак зі своїми дітьми поїхав на цвинтар, щоб помолитися та подякувати двом найдорожчим, які спочивають одна коло другої, очікуючи другого приходу Спасителя.

Нюйоркчани збагатилися ще на одного працівника у Христовому Винограднику, а підгаєчани — на ще одного священика з підгаєцької землі.

Від 1949 року о. Карась і його родина є членами Українського Народного Союзу.

БІДНІ РОДИНИ, ЯКІ дістають від міста Ню Йорку гроші на заплату за мешкання, дістануть ці гроші подвійно і ось чому. Приділ для них, відборців „велферу", на заплачення „ренти" за квартиру становив 270 долярів на місяць (це додатково до основних 296 долярів, що така бідна родина з чотирьох осіб дістає місячно на інші видатки, переважно харчі, тощо), але велетенська кількість цих родин витрачають цей мешканевий чек на що інше, а тоді їм загрожує насильне виселення з будинку за незплачення чиншу. Щоб не допустити до цього, місто рятує ситуацію тим, що платить другий раз, бо в іншому випадку — коли цих бідних вижене власник будинку на вулицю, вони всі опиняться так чи інакше на міському утриманні, але вже по дуже дорожчих готелях, де за одну кімнату місто платитиме в середньому 2,000 долярів місячно, або трішки менше або ж значно більше, ніж платить тепер, хоч і платить подвійно (тобто 540 дол.). Справа ця є не до розв'язання, — голосять міські службовці.

Д-р Марія Яросевич (1917—1984)

Св. п. д-р Марія Яросевич

І знову невблагана смерть прорідила наші лікарські кадри тут, в Америці. 17-го лютого 1984 року відійшла від нас у вічність св. п. д-р Марія Ярослава зі Шмігельських Яросевич.

Д-р Марія народилася 17-го березня 1917 року у Львові, в родині Юлії зі Саломоновичів та Зигмунта Шмігельських. Середню освіту здобула вона у Львові, закінчивши з відзначенням державну гімназію королеви Ядвиги. Після цього поступила вона на медичні студії там же, а в 1942 року закінчила д-р Марія свої медичні студії та виїхала з родиною на Захід.

До розвалу Німеччини вона працювала в міській лікарні в Бранденбурзі (над рікою Гавель), а по війні працювала лікарем у переселенчих таборах в північній Німеччині.

В 1949 році д-р Марія Яросевич з мужем і однорічним сином Петром виемігрувала до ЗСА. Тут, відбувши однорічний інтершип у Вілсон Меморіял шпиталі в Джансон Сиіті, Н. Й., вона переїхала з родиною до Алтону, Іллиной, де працювала в стейтовій психіятричній лікарні аж до своєї емеритури в 1977 році.

В останніх трьох роках д-р Марія Яросевич хворіла й вкінці, 17-го лютого цього року, померла, залишивши в глибокому смутку мужа і сина Петра з жінкою Розанною та брата Олександра зі сином Джаном в Англії.

Покійна відзначалася лагідною вдачею та товариськістю. Була доброю жінкою і мамою. Мала вона непересічні здібності до мов. У своєму фаху працювала із замилуванням та відзначалася великою толерантністю й вирозумінням для людських слабостей і недомагань.

Д-р Марія Яросевич належала до Українського Лікарського Товариства майже від його заснування. Їздила вона на медичні конвенції та стежила з цікавістю за лікарським життям і працею.

Д-р Павло Пундій

В ДНІ 3-ГО ЛИПНЯ Ц.Р., совєтська поліція (КГБ) придержала в Москві двох американських дипломатів, коли вони розмовляли на вулиці з одним совєтським громадянином. В протесті до совєтського уряду американська амбасада ствердила, що „ані під час їх придержання, ані при іншій нагоді, їхні акції не були суперечні статусові дипломатів". В травні совєтське пресове агентство ТАСС подало, що ці самі американські дипломати, Йон Пурнел і Джордж Гласс, „намовляли Єлену Боннер, дружину проф. А. Сахарова, шукати політичного азилю в американській амбасаді".

ІНДІЙСЬКИЙ ЛІТАК захоплений сікхами, що опинився в Пакістані, вже звільнений та його 255 пасажирів й 9 членів залоги могли безпечно повернутися на місце призначення.

ПОДЯКА

З Волі Всевишнього відійшла у Вічність 26-го березня 1984 р. наша Найдорожча Мама і Бабуся

бл. п. ІРИНА СКОЧДОПОЛЬ

Цією дорогою складаємо щиру подяку Родині, Приятелям і Знайомим, які в цей тяжкий час виявили нам співчуття і піддержку.

Дякуємо отцям із Гартфорду, Бриджпорту і Ню Британ за відправлення панахиди і похорону.

Дякуємо репрезентантам організацій Пласту, Товариства Патріярхату і Союзу Українок за їхні теплі слова під час панахиди.

Всім, що зложили пожертви на Заупокійні Служби Божі, щира подяка.

Хорові „Діброва" за їхню участь у панахиді і похоронній Святій Літургії, складаємо щиру подяку.

Дякуємо усім за щирі датки замість квітів на Український Музей, Пласт, Патріярший Фонд і Стипендійний Фонд в Бразилії, які залишать більш тривалу пам'ятку по Покійній.

Окрему подяку складаємо бувшим ученицям Покійної із Рідної Школи за їхній дар на Український Музей.

Дякуємо усім за теплі слова про Покійну у пресі.

Ми вдячні членкиням Союзу Українок в Гартфорді за зорганізування збірки датків і за їхню поміч під час тризни.

В глибокому смутку:

УЛЯНА, ІГОР, АНДРІЙ і ХРИСТИНА ГРИНЬ

В ДРУГУ СКОРБНУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

моєї Найдорожчої Дружини

бл. п. ІВАННИ ДАЦКІВ з ОБУХІВСЬКИХ

будуть відправлені дня 17-го ЛИПНЯ 1984 року

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

- в церкві оо. ВАСИЛІЯН в ҐЛЕН КОВІ
- в церкві СВ. ВОЛОДИМИРА в ГЕМПСТЕДІ
- в манастирі оо. СТУДИТІВ в РИМІ
- у церкві на оселі оо. ВАСИЛІЯН в НЕРРОВСБУРҐУ

Про молитви за спокій душі Покійної просить Рідних, Приятелів і Знайомих

чоловік — ЯРОСЛАВ

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що дня 9-го червня 1984 р. відійшла у Вічність на 86-му році життя у Монтреалі, Канада, наша Тетя

бл. п. NELLY HARRIS-БІЛЕЦЬКА із ХОМЯКІВ

ПОХОРОН — відбувся у вівторок 12-го червня 1984 р. у Монтреалі, із церкви Успіння Божої Матері на український католицький цвинтар.

У глибокому смутку

родина — МИКИТЮКІВ, КОРИТКІВ та БІЛЕЦЬКИХ

У глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що дня 6-го червня 1984 р. з Волі Всевишнього відійшла у Вічність наша Улюблена Мати Бабуня і Прабабуня

бл. п. ДЗЮБА-АННА з ГАРМАТІЇВ ЦЕГЕЛЬСЬКА

нар. в Гоповах, пов. Косів, Україна, 19 березня 1897 року
ПОХОРОН відбувся в Тернополі, Україна дня 7-го червня 1984 року.

Горем прибиті:

доньки — АСЯ ГРИВНАК
ОКСАНА з мужем ЕВГЕНОМ і дітьми ДАНУСЕЮ і ВЛОДЗЕМ
МАРІЙКА
внуки — ОЛЕСЬ ГРИВНАК з дружиною ВАРЦЕЮ та сином ІВАСИКОМ
ЮРІЙ ГРИВНАК
Ближча і дальша Родина в Україні, Америці, Канаді і Польщі.

Просимо Родину і Знайомих про молитви за спокій душі Помершої.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

ПОДЯКА

Із волі Всевишнього 1-го червня ц. р. відійшов у Вічність Найдорожчий Друг мого життя

сл. п. Д-р ВОЛОДИМИР МИГАЛЬ

3 і 4-го червня відправлено панахиди, а 5-го численна громада міст Воррен і Дітройту відпровадила Тлінні Останки Покійного на місце Вічного Спочинку.

Від себе і в імені родини я складаю найщирішу подяку всім за їхні співчуття, молитви, квіти і участь у панахидах і похоронних обрядах.

Я дякую в першу чергу пароxові церкви св. Йосафата у Воррен о. Константинові Височанському, ЧСВВ, о. Димитрієві Височанському, ЧСВВ і деканові о. Іванові Лазареві за відправлені панахиди й відслуження похоронних обрядів. Зокрема моя щира подяка о. Константинові Височанському за його теплі прощальні слова під час Служби Божої.

Мґрові Володимирові Літинському, диригентові і його хористам я дякую за їхній спів, що створював зворушливий настрій під час обрядів.

Дякую д-рові Орестові Городиському за його безкорисну лікарську опіку.

Дякую д-рові Павлові Джулеві за відвідування Покійного в лікарні і прощальні слова над могилою від Українського Лікарського Товариства Північної Америки і від Українських Катедр у Гарварді..

Панові Михайлові Ласці дякую за співчуття і прощальні слова від товаришів Перемиської гімназії.

Кузени Володимир і Слава Проці, Стефа Романець, Зенон і Христина Татарські із Торонта, п. Ячмінська і п. Берестянський із Чикаґо а пп. Тарчанини із Клівленду не жаліли труду і з віддалі кількасот миль приїхали, щоб особисто мене потішити, а Покійному віддати останню шану. За це я їм дуже а дуже вдячна.

Моя особлива подяка належить пп. Богоновичеві, Б. Коссакові, Ласці і Капіганцеві, бо під час їхніх частих відвідин Покійний забував про жорстоку дійсніть.

Я дякую П-ству Новаківським, Дяковим, Марковичам, пані Жуковській і пані Броздень, що потішали мене в моєму горю своїми відвідинами чи телефоном. А пані Ячмінська несла мені свої теплі слова розради телефоном із далекого Чикаґа.

Я ще раз висловлюю мою щиру подяку всім тим, що своїми молитвами, участю у похоронних обрядах, жертвами на Служби Божі, квітами — „нев'янучими квітами" — пожертвами на добродійні цілі віддали останню шану Покійному.

На Служби Божі жертвували:

20.00 дол. Я. і М. Савки.
15.00 дол. д-р І. Галицький.
По 10.00 дол. Б. Несторович, М. і М. Кунинські. І. й Г. Гришки, І. Шаваляк, А. і Л. Якимович, Д. Тарас, М. Маційовська, М. і Б. Лісовські, І. Ляш, Р. Кальба, Мартіні, Сеник, Б. Кудрик, А. Пюрковська, д-р Д. Савдик, Л. Пришляк, В. і Л. Колодчин, О. і Я. Никифоряки, П. Оначук, О. і М. Кальби, М. і С. Березюк, І. й К. Сливки, І. Бодруґ, М. і М. Кавка, Б. Дорош, Клюб Старших Віком.
По 5.00 дол. Г. Озарків, С. Лужецька, І. Решитилович, Калимони. Разом: 295.00 дол.

Квітами домовину прибрали:

А. Попель, д-р З. і О. Стельмахи, Б. і Н. Проці, Ю. і Х. Ткачі, Л. і Ґ. Попель, Ваймер-Марчак, І. Варивода, Л. Терлецький, д-р Пйотровський, О. й І. Лободоцькі, Ю. Лободоцький, А. Лободоцький, К. і Л. Рейон, М. Пюрко, М. Терлецький.

На Українські Катедри у Гарварді:

100.00 дол. д-р П. й І. Джулі.
25.00 дол. Я. і О. Дужі. Разом: 125.00 дол.

На Патріярхат:

100.00 дол. Н. і Н. Куниські
25.00 дол. Я. і О. Дужі.
По 20.00 дол. Т. і О. Тарчанини, Б. і Я. Сторожуки, О. Гевко, М. Барановський.
По 10.00 дол. Г. і Л. Галяженки, І. Малиновська Разом: 225.00 дол.

На Сиротинець у Бразилії:

200.00 дол. Я. Ячмінська з Родиною.
110.00 дол. Ю. і П. Янчишини.
100.00 дол. О. й І. Лободоцькі.
По 50.00 дол. Б. і М. Дяків, д-р Р. і М. Балтарович, Д-р В. і С. Савчук, З. й І. Шепарович.
По 35.00 дол. Я. Жуковська, д-р О. і Ю. Гудь.
По 30.00 дол. І. Варивода, У. Біч, д-р Л. Балтарович.
По 25.00 дол. А. і Н. Косаки, д-р О. і Р. Городиські, д-р Б. і О. Лончини, родина Ткачук, С. й І. Білі, Л. Лазуренко, Б. і Н. Петріна, Я. і С. Дуби, І. й І. Ляш, О. і М. Кальба, д-р В. і Т. Богонович, П. і Д. Конюх.
По 20.00 дол. Р. і С. Марчак, Е. і В. Кордуби, Б. і Я. Коссаки, В. і С. Марчак, М. і М. Михальчаки, С. і Е. Климишини, д-р З. Коссак, Б. і Н. Проці, С. і А. Феденки, д-р П. й І. Джулі, д-р Л. і Т. Обушкевичі, Н. Терлецька, Е. Климкович, А. Серафин.
15.00 дол. Г. і Л. Паламар.
По 10.00 дол. Й. Берцес, С. і М. Григорчуки, Й. і О. Лободоцькі, М. Брездень, А. і Л. Блюй, Н. і Р. Ільницькі, М. і О. Ласка, І. і С. Королі, Ю. і А. Бараники, П. і А. Хміль, М. і М. Перцович, А. Гуґель, І. і Л. Шаєнко, Я. і Д. Трешневські, Й. Жук, М. і І. Прийми, В. Прийма, В. і І. Кучері, М. і Л. Хомин, П. Ткач, І. і М. Новаківські, М. і М. Маркович, І. і О. Сувірка, Р. і І. Капітанець, Е. і Л. Лятишевські, М. Дрогомирецька, Я. і М. Базюки, Логінські, Р. і А. Воробкевичі, М. Кузьо, М. Білинська, д-р Туркевич, Р. Бараник, Я. Кривий, Л. і Б. Татухи, В. і С. Гупалівські, Р. і І. Кордуби, В. і О. Савкові, Й. Шулик, В. і І. Кушнір, Е. і М. Турчинські, Н. Н.
По 5.00 дол. А. Дорош, Т. Галабурда, М. і А. Ґеник, В. Шакадійон.
3.00 дол. А. Михалюк. Разом: 1 808.00 дол.

Канадськими долярами:

100.00 дол. С. Гнатів.
По 50.00 дол. Марія і Дарка Романець, С. і С. Романець.
25.00 дол. д-р Б. і О. Дзюбановські.
По 20.00 дол. І. Проць, З. і Х. Татарські, В. і О. Проць. Разом 285.00 кад. дол.

Молитиму Всевишнього, щоб винагородив всіх Вас Своїми ласками за Ваші добрі серця.

ОКСАНА з Родиною

Прошу вибачити, якщо когось пропущено у повищому списку чи в особистих подяках, що могло статись, але в цьому не була моя вина.

УПРАВА і ЧЛЕНСТВО ОБ'ЄДНАНИХ МИСТЦІВ УКРАЇНСЬКОЇ СЦЕНИ „ОМУС"

ділиться болючою вісткою з Українським Громадянством, що в дні 5-го липня 1984 р., з Волі Всевишнього відійшла у Вічність, прийнявши Найсвятіші Тайни, на 81-му році життя, довголітня наша Приятелька і член Правління нашого Об'єднання

бл. п. МАРІЯ СТЕПОВА-КАРП'ЯК

визначна артистка українських театрів

ПАНАХИДА — в неділю, 8-го липня 1984 р. год. 7-ма вечора в похоронному заведенні М. Насевича при 109 Схід Tabor Rd., Філядельфія, Па.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ — в понеділок, 9-го липня 1984 р. з того ж похоронного заведення, о год. 9-ій рано до української православної катедри св. Володимира при 6740 5-ій вул. у Філядельфії, звідки Тлінні Останки будуть перевезені на вічний спочинок на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Замість квітів на могилу, проситься складати свої пожертви на дім НТШ, або Український Музей в Ню Йорку.

Місійна Станиця ім. Христа Юнака в Назареті

Від 1972 року існує в Назареті в Святій Землі місійна станиця імени Христа Юнака. Станиця є відділом Апостоляту Святого Андрея, матірний дім якого розташований в Нахс Індіяна, біля Чикаго. Протягом 20-ох років у місійній станиці працював отець Казимир Рошко, який доклав великих зусиль для розбудови станиці й невеликої церкви при ній. Цього року о. Рошко повернувся до матірного дому Апостоляту, а до Назарету приїхав о. Ярослав Свищук, щоб продовжувати діяльність станиці.

Посвячена при заснуванні покійним єпископом Ярославом Ґабром станиця в Назареті має головним своїм завданням опікуватися убогими арабськими дітьми: адже Назарет населений майже виключно арабами, серед яких велику більшість становлять араби-християни, які належать до різних церков: маронітської, римо католицької, грецької православної, різних протестантських тощо. Неподалеку від Назарету збудовано нове місто — Верхній Назарет, заселене майже виключно жидами -Але станиця імени Христа Юнака розташована в старому арабському Назареті, де колись жила Свята Родина.

Маючи обмежені кошти, станиця імени Христа Юнака провадить діяльність, яка широковідома в Назареті: для арабських дітей щосуботи відбуваються виклади з катехизму, арабської мови та співу. З цією метою станиця користується послугами двох місцевих вчительок, які провадять всі виклади арабською мовою. Нині на подвір'ї станиці будується плавальний басейн для арабських дітей, річ конечна в гарячому кліматі Назарету. Очевидно, басейн притягне до станиці велику кількість дітей, які відвідуватимуть також виклади та українську церкву при станиці.

Діти, які відвідують виклади та Службу Божу при станиці, є не лише християнами, серед них є й мусулмани. Отець Свищук, як і отець Рошко перед тим, не робить жодної різниці поміж дітьми, які відвідують станицю, хоч би до якої віри вони належали.

Про популярність української місійної станиці в Назареті свідчить такий промовистий факт: автор цієї замітки розшукував станицю, не знаючи адреси, але щойно він запитав в якогось дітлаха, де мешкає „абуна Рошко" (тобто, отець Рошко), як його негайно відвели до станиці. Тепер так само весь Назарет знає, хто такий „абуна Свищук".

Слід зазначити, що в Назареті та взагалі на території Ізраїля свої відділи, церква, станиці, школи, або монастирі мають численні християнські віровизнання. Поляки мають, наприклад, три доми, які належать польській Церкві. Великі посілості має в Святій Землі московська патріярхія, а також і російська закордонна православна Церква.

Отець Свищук каже з цього приводу: „Наша присутність, думаю, допомагає не тільки арабським дітям у Назареті, але й нам, українцям, у широкому світі, тому що українці стають гордими, що здобуваються на ту станицю, яка допомагає іншим національностям".

Очевидно, не є випадковим, що майже всі церкви світу намагаються в тій чи іншій формі підкреслити свою присутність у Святій Землі. Причина, очевидно, полягає не лише в релігійному, але й у політичному значенні цієї присутности, бо це певною мірою підносить статус і престиж кожної з церков, яка має в Святій Землі ті чи інші свої відділи. Мабуть, найкраще зрозуміли це росіяни з їхнім імперсько-політичним почуттям: як московська, так і закордонна російські церкви докладають великих зусиль для поширення своєї діяльности в Святій Землі. Московська патріярхія, наприклад, має досить великий собор просто в центрі Єрусалиму, а поруч — будинок свого представництва в Святій Землі, а також і манастир, і ще багато різних своїх відділів та посілостей. Намагається не відставати від своїх одновірців і закордонна російська Церква. Не видно причин, чому б і українська Церква не могла бути ширше представлена в Святій землі, крім хібащо причин фінансових.

Серед першорядних завдань, які має місійна станиця імени Христа Юнака, о. Свищук називає „насвітлення у реальних і правдивих барвах величної постаті Андрея Шептицького, Митрополита Української Католицької Церкви, який врятував життя сотень і тисяч жидів під час нацистських погромів". Очевидно, саме в Ізраїлі Митрополит Шептицький мав би користуватися великою славою, чого, на жаль, ще не сталося. Одним із завдань станиці є також видання квартальника „Назарет" українською та частково англійською мовою. Цей квартальник виходив досі в Чикаго, але тепер о. Свищук сподівається продовжити видання в Назареті.

Місійну станицю імени Христа Юнака відвідують українські туристи та прочани, які приїздять до Ізраїля. Деяки з них, які перед тим не знали про існування станиці, дивуються і розчулюються, побачивши українську церкву і почувши Службу Божу українською мовою в країні, де, як їм здавалося, нема нічого, пов'язаного з Україною. У квартальнику „Назарет" вони можуть прочитати рядки, які пояснюють сенс існування місійної станиці:

„Митрополит Андрей Шептицький, бажаючи дати своєму народові найкращу духовну поживу, бажав обрати Назарет у Святій Землі символом наслідування й тому впродовж свого життя мріяв набути для нашої Церкви якесь відпустове місце в Святій Землі (найрадше в Назареті), щоб звідтіля променювало світло Божої правди на наші українські родини".

.....Назарет і його діти вчать нас так дуже багато. Вони вчать нас бути Божими дітьми і як діти виконувати Його святу волю. Містерія Божого дитинства, а в тому й людського щастя захована в тому чудовому, хоч незнаному місті Назареті".

І. К.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ЗВЕРНЕННЯ ДО УКРАЇНЦІВ НА ФЛЬОРИДІ

Під час останніх кількох років американське населення почало покидати густо заселені північні стейти і переїжджати до стейтів полудневих, зокрема на Фльориду. В цей спосіб населення Фльориди значно збільшилося, що і збільшило кількість репрезентації в Палаті Репрезентантів. Тепер стейт Фльорида репрезентована 19-ма конгресменами.

Значна кількість цих конгресменів є членами Комісії і Підкомісій закордонних справ в Палаті Репрезентантів. Тому доля і успіх законопроєкту про Великий голод в Україні ч. Г.Р. 4459 залежить у великій мірі від фльоридських конгресменів.

Конгресмени стейту Фльориди, що мають пости у комісіях закордонних справ, є:Данте Фассел з Маямі, голова Комісії закордонних справ Палати; він також є головою Гельсінкської Комісії, яка займається наглядом над порушеннями людських прав; Ден Майка, з Вест Палм Біч, є головою Підкомісії міжнародних дій Палати, де тепер є законопроєкт ч. Г.Р. 4459; Енді Айрленд є членом Комісії закордонних справ Палати.

Серед фльоридських конгресменів, які є вже спонзорами законопроєкту ч. Г.Р. 4459, є Клод Пеппер, голова Комісії правил Палати; Лоренс Смит — член Комісії міжнародних дій і Комісії Европи та Близького Сходу Палати; Бил Янг — член Комісії призначування фондів Палати, і Бил Нелсон — член Комісії бюджету Палати. Сенатор Лотон Чайлс є спонзором паралельного сенатського „голодового" законопроєкту ч. С. 2456 у Сенаті.

Законопроєкт „голоду" ч. Г.Р. 4459 вже має 107 спонзорів в Палаті Репрезентантів, а законопроєкт „голоду" С. 2456 має 17 спонзорів у Сенаті.

Переслухання законопроєкту ч. С. 2456 відбудеться в середу, 1-го серпня ц.р., у Сенатській Комісії закордонних справ; переслухання назначив голова Комісії Чарлс Персі з Іллиной.

Тому що загальне американське населення Фльориди збільшилося, тим самим українське фльоридське населеня також значно побільшало. Деякі українці переїхали на Фльориду на сталий побут на емеритуру, деякі знайшли там нові посади, а деякі купили на Фльориді другі доми чи „кондомініюм", щоб з часом туди переселитися.

Українське численне населення Фльориди має тепер можливість вимагати від своїх репрезентантів, щоб вони підтримували справи, важливі українцям. Українці мають нагоду брати участь у демократичному політичному процесі, інформуючи своїх репрезентантів про свої вимоги. Найважнішою справою для українців у теперішній час є справа створення Комісії студій голоду в Україні 1932-33 років у Американському Конґресі, яку пропонує законопроєкт ч. Г. Р. 4459 у Палати і законопроєкт ч. С. 2456 у Сенаті.

Організація Американці в Обороні Людських Прав в Україні (АОЛПУ), що має відділ на Фльориді, заплянувала сконцентрувати свої зусилля на стейті Фльорида, щоб заохотити українську громаду переконати фльоридських конгресменів дати підтримку, назначити переслухання і подати справу „голодового" законопроєкту ч. Г.Р. 4459 під голосуваня до Палати Репрезентантів. Делегація з центрального осідку АОЛПУ в Нюарку, Н. Дж., поїде на Фльориду в половині липня ц.р., щоб особисто зреферувати справу Голодової Комісії і заохотити людей до праці.

Ігор Ольшанівський, координатор, і Володимир Боднар, секретар АОЛПУ, будуть їздити по осідках українського поселення на Фльориді, щоб зактивізувати справу „голоду".

Організація Американці в Обороні Людських Прав в Україні закликає всіх українців на Фльориді допомогти в „голодовій" акції і включитися в кампанію, скеровану до законодавців Американського Конгресу в справі підтримки створення Конгресової комісії голоду. За інформаціями просимо писати до: Americans for Human Rights in Ukraine, 43 Midland Place, Newark, N. J. 07106.

АМЕРИКАНСЬКЕ ТОВАРИСТВО адміністраторів персоналу, зібране на конференцію в Чікаго, що відбулася тут поміж 26-им і 29-им червня, визначило успішних і неуспішних начальників. Одну групу ця конференція назвала „Arrivers", тобто такими, що добиваються свого і досягають мети, а іншу групу „Derailers", тобто такими, які доводять до того, що вагон „сходить з рейок". Успішні „ерайвери" вміють діяти з кожним типом людей. Вони спокійно розважні, навіть у хаосі. Вони вміють признатися до власних помилок і вчаться на них. Вони не спускають з ока справу навіть в дуже критичних ситуаціях. Зовсім інакші „дерейлери", вони не виконують різноманітних справ. Вони співпрацюють добре лише з певною групою людей. Вони настроєві і прикрі, уважають себе непомильними і борсаються у власних помилках, гублячись у замішанні і тратячи з очей головну проблему. Вони вперті й зарозумілі, а поза собою лишають цілий ряд „скривджених ними працівників".

ДЛЯ БАТЬКІВ, ЯКІ ПОСИЛАТИМУТЬ своїх синів і дочок до коледжу цієї осени, добре знати, що кошти науки за чотири роки в стейтовому чи міському коледжі становитимуть всього 15,000 долярів, тоді коли кошти за ці ж чотири роки науки по приватних коледжах в середньому становитимуть від 37-ми тисяч долярів і вище (якщо школа має тучніше ім'я). В році 2002-му, коли досягнуть 18-ти років життя немовлята, що вродилися вже 1984 року і ще вродяться до кінця року, оплата за науку, якщо все йтиме так ці кільканадцять років, як іде тепер, — у публічних коледжах становитиме в середньому 45,000 долярів, а в приватних — 139,000 долярів.

ВІЙСЬКОВІ ВЛАСТІ в Ель Сальвадорі повідомляють, що прокомуністичні повстанці в тій країні мають совєтські протилетунські ракети, вживання яких може заважити на висліді конфлікту між проамериканським урядом і прокомуністичними повстанцями. Ці ракети типу САМ-7 є настільки легкими, що їх може носити одна особа. Урядові чинники є переконані, що масове вживання тих ракет проти загальної офензиви урядових військ, піддержуваних Америкою, може припізнити або цілком унеможливити остаточну перемогу урядових військ.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ЯРОСЛАВ ЛАБКА, член УНС Відд. 245-го Т-ва Запорозька Січ в Трентоні, Н.Дж., помер 2-го квітня 1984 року на 74-му році життя. Нар. 1910 року у Львові, Україна. Залишив у смутку дружину Ярославу (Фостяк), донечку Марію з мужем Орестом і внуками Адамом і Орестом, та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 7-го квітня 1984 року на цвинтарі св. Марії в Трентоні, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Михайло Мартиненко, секр.

АНТІН ЗАРИЦЬКИЙ, член УНС Відд. 312-го Т-ва Просвіта в Савт Плейнфілді, Н.Дж., помер 1-го квітня 1984 року на 86-му році життя. Нар. в Камінці Подільському, Україна. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дочку Софію Токарську. Похорон відбувся 4-го квітня 1984 року на цвинтарі св. Андрія в Савт Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Юлія Шарик, секр.

МАРІЯ ФЕДИШИН, член УНС Відд. 292 ім. св. Івана Хрестителя в Дітройті, Миш., померла 2-го квітня 1984 року на 63-му році життя. Нар. в серпні 1920 року в Зборові, Україна. Членом УНС стала 1969 року. Залишила в смутку приятелів. Похорон відбувся 5-го квітня 1984 року на цвинтарі св. Ядвіги в Дірборн Гайтс, Миш.

Вічна Їй Пам'ять!
Стелла Федик, секр.

МАРІЯ БЕРНАЦЬКА, член УНС Відд. 96-го ім. св. Івана Хрестителя в Піттсбургу, Па., померла 3-го квітня 1984 року на 58-му році життя. Нар. 6-го січня 1926 року коло Дрогобича в Україні. Залишила в смутку мужа Ярослава, дочок Ірену Врайт і Сузану Мартін; сина Стефана і брата Василя Бобика. Похорон відбувся 6-го квітня 1984 року на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Піттсбургу, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар.

ЮРІЙ РОК, член УНС Відд. 355-го Т-ва Запорозька Січ в Ст. Джозеф, Мо., помер 3-го квітня 1984 року на 55-му році життя. Нар. 1928 року в Ст. Джозеф, Мо. Членом УНС став 1947 р. Залишив у смутку дружину Джун, 3-ох синів Бряна, Рандала, Матея, 2-ох братів Петра і Василя та 6 сестер. Похорон відбувся 6-го квітня на цвинтарі Мавнт Олівет Мавзолеум в Ст. Джозеф, Мо.

Вічна Йому Пам'ять!
Семен Гасяк, секр.

МАРІЯН КОНАШЕВИЧ, член УНС Відд. 465 ім. Івана Франка в Ляшіні, Кве. Канада, помер 4-го квітня 1984 року на 57-му році життя. Нар. 1926 року в Білому Камені, Золочівського повіту, Україна. Членом УНС став 1966 року. Залишив у смутку дружину Дженіну; сина Степана; дочок Марію і Джіну та дальшу рідню. Похорон відбувся 9-го квітня 1984 року на Католицькому цвинтарі в Ляшіні, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!
Т. Мороз, Секр.

ЛЬОНГИН ЗЕЛИНСЬКИЙ, член УНС Відд. 261-го Т-ва „Україна" у Вілліямставні, помер 17-го квітня 1984 року на 73-му році життя. Нар. 10-го грудня 1911 року в Рудні, Україна. Членом УНС став 1975 року. Залишив у смутку дружину Стефанію і сина Ореста. Похорон відбувся 21-го квітня 1984 року на цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі, Філядельфія, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Петро Аркотин, секр.

ПЕТРО СЕРВЕТНИК, член УНС Відд. 127-го ім. св. Миколая в Баффало, Н.Й., помер 10-го березня 1973 року на 56-му році життя. Нар. 2-го серпня 1916 року. Членом УНС став 1956 року. Залишив у смутку дружину Ольгу. Похорон відбувся 13-го березня 1973 року в Саскачевані, Саскатун, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!
Мері Гаравус, секр.

СТЕПАН ГРУШКЕВИЧ, член УНС Відд. 56-го ім. св. Івана Хрестителя в Віллінгу, В.В., помер 21-го березня 1984 року на 58-му році життя. Членом УНС став 1982 року. Залишив у смутку дружину. Похорон відбувся на цвинтарі Мт. Калварії в Віллінгу, В.В.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар.

НІНА ВОЛЧАСТА, член УНС Відд. 163-го Т-ва „Єдність" у Філядельфії, Па., померла 10-го квітня 1984 року на 61-му році життя. Нар. 1923 року в селі Винницка, району Превітів, Україна. Членом УНС стала 1972 року. Залишила в смутку мужа Осипа, сина Антона з родиною, дочку Ніну, сестру Марію з дочкою Галею і одну внучку. В Україні сестер: Анастазію, Анну, Катерину, Олену й Антоніну з родинами та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 14-го квітня 1984 року на цвинтарі св. Марії на Факс Чейсі, Філядельфія, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Теодор Дуда, секр.

ВАСИЛЬ СТЕБЕЛЬСЬКИЙ, член УНС Відд. 361-го Т-ва „Дністер" в Ню Йорку, помер 21-го травня 1984 року на 72-му році життя. Нар. 2-го листопада 1912 року в Скалаті, Україна. Членом УНС став 1970 року. Залишив у смутку дружину Лідію, дочку Любу замужну Керод, дочку Лярису та сина Володимира. Похорон відбувся 24-го травня 1984 року на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
С. Чума, секр.

СЕЙДІ ПРОЦИШИН, член УНС Відд. 63-го Т-ва „Січ" в Форд Сити, Па., померла 10-го квітня 1984 року на 70-му році життя. Нар. 18-го лютого 1914 року в Кіттанінгу, Па. Членом УНС стала 1940 року. Залишила в смутку сина Івана. Похорон відбувся на Укр. Католицькім цвинтарі в Форд Си्ті, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Михайло Турко, секр.

ВОЛОДИМИР КРАСНИЙ, член УНС Відд. 55-го ім. св. Михаїла в Балтиморі, Мд., помер 11-го квітня 1984 року на 71-му році життя. Нар. 1912-го року в Балтиморі. Членом УНС став 1947 року. Залишив у смутку дружину Марію, сина Роберта з дружиною Едною та внучки Ірину і Аманду. Похорон відбувся 14-го квітня 1984 року на цвинтарі Св. Хреста в Балтиморі - Бруклин, Мериленд.

Вічна Йому Пам'ять!
Адам Гніздин, секр.

МИКОЛА ТЕЛЕПЯК, член УНС Відд. 316-го Т-ва „Укр. Нар. Дім" в Рочестері, Н.Й., помер 13-го квітня 1984 року на 71-му році життя. Нар. 1912 року в селі Завадка, пов. Калуш, Зах. Україна. Членом УНС став 1951 року. Залишив у смутку дружину Іву, сина Михайла і дочку Анну. Похорон відбувся 16-го квітня 1984 року на цвинтарі Святого Гробу в Рочестері, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар.

АНТІН БАКАЙ, член УНС Відд. 379-го ім. св. Юрія в Чикаго, Ілл., помер 13-го квітня 1984 року на 63-му році життя. Нар. 19-го липня 1921 року в Орховичах, Україна. Членом УНС став 1961 року. Залишив у смутку сина Богдана, дочку Ірену Мартін, 6 внуків, сестру в Україні, ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 16-го квітня 1984 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Ілл.

Вічна Йому Пам'ять!
Василь Семків, секр.

